

Hon har varit bäst i Sverige på simning. Blivit flerfaldig världsmästare i boxning. Avtjänat ett 14 månader långt fängelsestraff. Men trots alla utmaningar var resan mot att bli förälder Mikaela Lauréns utan tvekan tuffaste kamp. För första gången i livet ville hennes kropp inte "lyda"...

Av Anna-Maria Stawreberg

DEN STÖRSTA SEGERN!

Innan Nikita kom fick Mikaela Laurén gå många tuffa matcher mot sin kropp.

Våren 2020. Pandemin har förslamat världen och **Mikaela Laurén** sitter och storgråter på Heathrow i London.

Hon har precis insett att hon kanske kommer att missa sitt livs viktigaste match. Hon kommer inte att kunna bli mamma.

År av försök kommer att vara förgäves. Månader av hormonbehandlingar till ingen nytta.

Den sista chansen, den som väntar på henne på Olgakliniken i Sankt Petersburg har precis försvunnit. Hon kommer att missa läkartiden och därmed också insättningen av det befruktade ägget som väntar. Själv sitter hon med boardingkortet i handen och nekas gå ombord på planet.

Gråtande försöker hon förklara att hon och hennes man **Peder** har kämpat för att bli föräldrar i fem år, och att det nu, när Mikaela är 45 år, bara finns en chans kvar. Att allt är klart, det enda som måste till är att hon ska få gå ombord på det där planet mot kliniken.

- Jag var helt slut efter alla missfall och krossade drömmar. Full av hormoner och stress. Och nu fick jag inte gå ombord på planet eftersom coronareglerna ändrats, berättar Mikaela.

Hon är solbränd och klädd i träningstjuts när vi ses i ett grått Stockholm där sommaren regnat bort. De muskulösa armarna, de där som tagit henne till en oändlig rad vinster i stora mästerskap både i simhallar och i boxningsringar, är borta. Mikaela har precis återvänt efter några veckor i Spanien med familjen och hon berättar om sköna dagar på stranden med dottern **Nikita**.

Handskarna hänger med än i dag.

FOTO RICHARD RYAN

”När jag väl bestämt mig för något brukar det bli så...”

Nikita, önskedottern med världens starkaste vilja. Mikaelas och Peders alldeles egna barn, hon som kom när de båda gett upp. Hon som pratar utan uppehåll, som många gånger håller på att göra sin mamma tokig med alla sina frågor

och sin outröttliga energi.

Barnet som kom, mot alla odds.

För Mikaela fick gå ombord på planet. Kvinnan hade sett

Mikaelas sammanbrott och hon hade förstått. Sade till henne att ”jag kan förlora mitt jobb för det här, men okej, du får gå ombord.”

Mikaela landade halv tre på natten. Fem timmar innan det var dags för den sista obligatoriska kollen innan embryot skulle sättas in.

Mikaela andades ut. Den här gången skulle det ta sig, det var hon säker på. Hon och hennes man Peder hade fattat ett av de svåraste besluten de någonsin fattat: Att använda en annan kvinnas ägg i kampen att få det där barnet de så förtvivlat längtat efter.

Bara några år tidigare hade Mikaela varit övertygad om att en hennes kropp skulle lyda henne den

dagen hon bestämt sig för att bli gravid. Att hon, när hon och Peder väl ville bli föräldrar, bara skulle kunna kryssa i kalendern 40 veckor senare.

- **När jag väl** bestämt mig för något så brukar det bli så och min kropp har alltid lytt mig, säger Mikaela.

Därför kändes det snopet när mensen kom månaden efter bröllopsnatten. Och när den förtatte att komma, månad efter månad, trots alla försök att bli gravid.

Precis som de flesta andra par som kämpar för att bli gravida försvann romantiken. Sexet blev något som skulle bockas av enligt ett schema, allt för att synka ägglossningen.

Mikaela förstod inte. Hon hade ju alltid tuktat sin kropp till det yttersta. Tagit rekord efter rekord i simbassängen och varit bäst i Sverige på sin distans, 200 meter fjärilsim, innan hon efter att ha misslyckats med att kvala in till OS fattat fel beslut och dömts till 14 månaders fängelse för att ha förvarat anabola steroider.

Och även efter det att hon muckat hade hennes kropp fortsatt att leverera. För nu, när hon 30 år gammal kom ut ur fängelset bestämde hon

MIKAELA LAURÉN

Ålder: 46.

Familj: Maken **Peder** och två-åriga dottern **Nikita**.

Bor: I Stockholm.

Gör: Personlig tränare och coach.

Aktuellt med: Självbiografin ”Nere för räkning” (LB Förlag) som hon skrivit tillsammans med **Anna-Maria Stawreberg**.

Mikaela möter
norskan Cecilia
Brækhus 2017.

» sig för att påbörja en helt ny karriär. Hon började boxas.
- Jag hade såväl styrkan, psyket som uthålligheten som krävdes, och jag och min tränare anmälde mig till varenda tävling som fanns i Sverige, berättar Mikaela.

Hon bestämde sig för att bli proffs, och snart var hon ett namn att räkna med. När andra skaffade barn, satsade Mikaela allt på boxningen. Hon skulle bli världsmästare, och dessutom hade hon ju inte träffat den rätta än. Så Mikaela fortsatte pressa sin kropp. Tog en del hårda smällar, men hon tog ännu mer prisbälten.

- När jag var 38 år hade jag tagit en av de största titlarna man kan ta i boxning, jag hade blivit WBC-mästare. Nu var hon bäst i världen.

Året därpå träffade hon Peder, mannen i hennes liv. Någonstans här började tankarna om att bilda familj gro. Men först skulle hon göra ytterligare några år som proffsboxare.

- Jag skulle fylla 40, och var ju i mitt livs form. Därför fanns det inte på kartan att sluta boxas, och jag var inte det minsta orolig över att det inte skulle gå som jag tänkt när det kom till att skaffa barn.

Hon var medvetet om att chansen att bli gravid minskar med åldern, och därför bestämde hon sig ändå för att plocka ut och frysa in ägg.

- De fick ut rekordmånga ägg för min ålder: 16 stycken och jag räknade ut att jag hade ägg så att det skulle räcka till två volleybollag, säger Mikaela och skrattar.

Det passade bra. För Mikaela, som själv har många syskon, hade alltid drömt om att ha en hel hög med ungar. Senare, när boxningskarriären var över.

När hon vunnit sin sjätte VM-titel

FOTO RICHARD RYAN

Mikaela fick en chans till
- och tog den. Idag är
hon mamma till Nikita,
som har blivit två år.

och hon och Peder gift sig var det dags att bilda familj.

Men det blev ingen graviditet.

- När jag sommaren 2017 skulle spela in "Mästarnas mästare" var menssen flera dagar försenad. Jag minns att jag var så otroligt lycklig och jag tänkte att det var för bra för att vara sant.

Det var det. För naturligtvis kom menssen, där i den grekiska övärlden där tv-teamet samlats för att tävla.

Mikaela var förtvivlad. Ringde hem till Peder och storgår. Han försökte trösta. Påminde henne om de 16 ägg som trots allt låg nedfrysade och väntade på att befruktas.

- När Peder gjort sitt genom att leverera sina spermier fick vi veta att bara tre av äggen var användbara. Det var som att marken öppnade sig under mina fötter, för helt plötsligt minskade mina chanser markant.

Men det fanns ändå tre ägg kvar, och Mikaela försökte hålla modet uppe. Tills läkaren ringde och sade att bara ett av äggen hade utvecklats vidare.

- Jag hoppades så innerligt att det där ägget skulle vara vårt guldägg och när det hade satts in rörde jag mig så försiktigt jag bara kunde. Jag klappade magen och intalade mig att nu, nu skulle jag äntligen bli mamma.

Men menssen kom. Och den

På väg till Sankt Petersburg under coronapandemin.

Tid för sightseeing mellan besök på Olgakliniken.

Mikaelas och Peders önskebarn.

Nikita i magen, hon som blev till när Linda och Peder nästan gett upp.

42-åriga Mikaela fick veta att tåget hade gått. Ingen klinik i Sverige skulle hjälpa henne. Hon hade blivit för gammal.

Mikaela föll ner i ett mörker. Kände att livet inte längre var värt att leva. Förbannade sin kropp, som hittills, under alla år, gjort det Mikaela bett den om. Men nu, när det verkligen gällde, då var det som om den hade gått i strejk.

Mikaela kapslade in sig i sin sorg, och även om Peder var lika förtvivlad han, var det honom hon tog ut sin förtvivlan på.

- Vid något tillfälle skrek jag åt honom att livet inte var värt att leva om jag inte fick barn, och den kommentaren... Den höll på att knäcka honom, säger Mikaela sakta.

För vem var han i hennes liv, om han inte kunde räcka för att göra livet värt att leva?

Där hemma blev det allt tystare. Mikaela och Peder gick var och en på sitt håll och sörjde barnet som de inte fått.

Men så fick Mikaela höra talas om Olgakliniken i Sankt Petersburg.

Kliniken där ryska fertilitetsläkaren **Olga Zaytseff** hjälpte barnlösa kvinnor ändå upp till det att de passerat 50. Som av en slump visade det sig att kliniken skulle ha seminarium i Stockholm bara ett par veckor senare.

- Peder och jag satt som två ljus i lokalen och tog till oss allt Olga berättade, säger Mikaela.

Snart satt hon och Peder på planet till Sankt Petersburg där läkaren plockat ut sex ägg, och även om det inte var så många som 16, var det ändå sex prima ägg. Nu skulle det väl ändå ta sig?

Men så kom samtalet. Äggen hade stannat i utvecklingen.

- Jag satt på ett tåg på väg till Malmö där jag skulle hålla en inspirationsföreläsning. Allt brast för mig när läkaren ringde. Jag började storgråta ombord på tåget.

"Allt brast när läkaren ringde. Jag började storgråta på tåget"

En okänd medpassagerare såg Mikaelas sorg och gick fram och gav henne en kram. Försökte trösta, trots att de inte kände varandra. Mikaela klev av i Malmö. Torkade sina tårar och höll föreläsningen.

- Vi bokade in ett nytt försök i maj 2020, säger Mikaela.

Då hade pandemin slagit sina klor i Europa. Mikaela och Peder och följde nyhetsrapporteringarna om stängda gränser med panik i bröstet. För om de skulle bli föräldrar var det nödvändigt att kunna ta sig till Ryssland.

- Men Olgakliniken chartrade ett plan, och i maj lämnade vi Sverige, ett helt plan fullt av hoppfulla, barnlösa människor som längtade efter att bli föräldrar, säger Mikaela.

Den här gången fick läkaren ut fem ägg. Och även den här gången slutade äggen att växa.

- När jag pratade med läkaren var hon ärlig och sade att hon trodde att mina ägg var för gamla. Istället föreslog hon att vi skulle använda oss av äggdonation, säger Mikaela.

Mikaela slog bakut. Att bli mamma genom att använda någon annans ägg var otänkbart.

- Jag kunde inte tänka mig att föda ett barn som inte var en del av mig. Jag hade alltid haft en dröm om att få se mig själv i mitt barn. Nu skulle barnet inte ha mina gener, och det gjorde så jävla ont.

Men läkaren förklarade pedagogiskt för Mikaela och Peder vad det skulle innebära, och hon berättade att det befruktade ägget,

så fort det fördes in i Mikaelas kropp, skulle få hjälp av Mikaelas hjärna och kropp att formos.

- Trots att jag förstod att äggdonation innebär att jag använde en enda cell från en annan kvinna, och att allt annat skulle komma från mig kändes det länge som ett misslyckande, säger Mikaela.

Mikaela läste på om så kallad epigenetik, och förstod att det som läkaren sagt om att Mikaela ändå skulle ha ett enormt inflytande över barnet >>

Att bli föräldrar har varit en omtumlande resa för Mikaela och hennes man.

FOTO RICHARD RYAN

Nikita har hunnit bli en sprallig tvååring.

FOTO PRIVAT

» som växte i hennes kropp, fick henne och Peder att bestämma sig.

- Vi skulle använda Peders sperma och en annan kvinnas ägg. För föräldraskap handlar ju om så oerhört mycket mer, och under nio månader skulle det här lilla som växte i min mage få höra min röst, känna mina rörelser och när jag klappade det över magen.

Men det här var sista chansen. Varken Mikaelas kropp eller själ skulle orka ytterligare en motgång.

- Den här gången fick jag åka ensam på grund av coronarestriktionerna. Jag skulle mellanlanda i London och sedan vidare till Moskva, där jag skulle byta plan till Sankt Petersburg.

Det var en kamp mot klockan. Mikaela gick på hormoner, det befruktade ägget väntade och allt var minutöst uträknat. Nästa morgon klockan åtta hade hon en sista undersökning bokad innan det

befruktade ägget skulle sättas in.

Det var då Mikaela höll på att fastna på Heathrow, fick ett sammanbrott och tack vare att en främmande kvinna som jobbade på flygplatsen gjorde ett undantag, fick gå ombord och påbörja den sista resan mot att bli mamma.

För den här gången tog det sig. Efter en dramatisk hemfärd genom ett nedstängt Europa, delvis med taxi, delvis till fots och till slut via flyg från Tallinn landade Mikaela i Stockholm, med ett växande litet embryo inom sig.

Hon visste det inte då. Men hon hoppades. Åh, vad hon hoppades.

- Det var min mamma, som är läkare, som gav mig beskedet. Och det samtalet glömmar jag aldrig, säger Mikaela, och visar bilder på en sprallig, blond liten unge i mobilen.

Det är Nikita. Mikaelas och Peders dotter som hunnit fylla två år. En

bestämd dam som dagligen sätter Mikaelas tålmod på prov. Men samtidigt en bestämd dam som är Mikaelas och Peders allt.

Trots att hon är sprungen ur en främmande kvinnas ägg är hon slående lik båda sina föräldrar.

- Eftersom Peder och jag tidigare

inte gått ut med att Nikita kommit till genom äggdonation är det många som inte vet om att Nikita inte kommer från mina ägg. Och

faktiskt får jag höra lika ofta som folk säger att hon är lik Peder, att hon är lik mig.

Det är hon. Om inte annat har hon sin mammas temperament och starka vilja. Det är något som Mikaela kan vittna om.

- Jag kan nog ärligt säga att föräldraskapet är den största utmaningen jag någonsin varit med om, säger Mikaela och skrattar lite trött.

Innan hon snabbt lägger till:

- Och det största glädjeämnet. ■

”Föräldraskapet är den största utmaningen jag varit med om”